

STUDENTEN WEEKBLAD

21e JAARGANG.
No. 25.

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, L. M. DE JONG,
A. G. MARIS, E. KANN, B. C. VAN BALEN WALTER.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DINSDAG
6 MEI 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS / 4.— P. JAAR,
WAAROVER VÓÓR DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

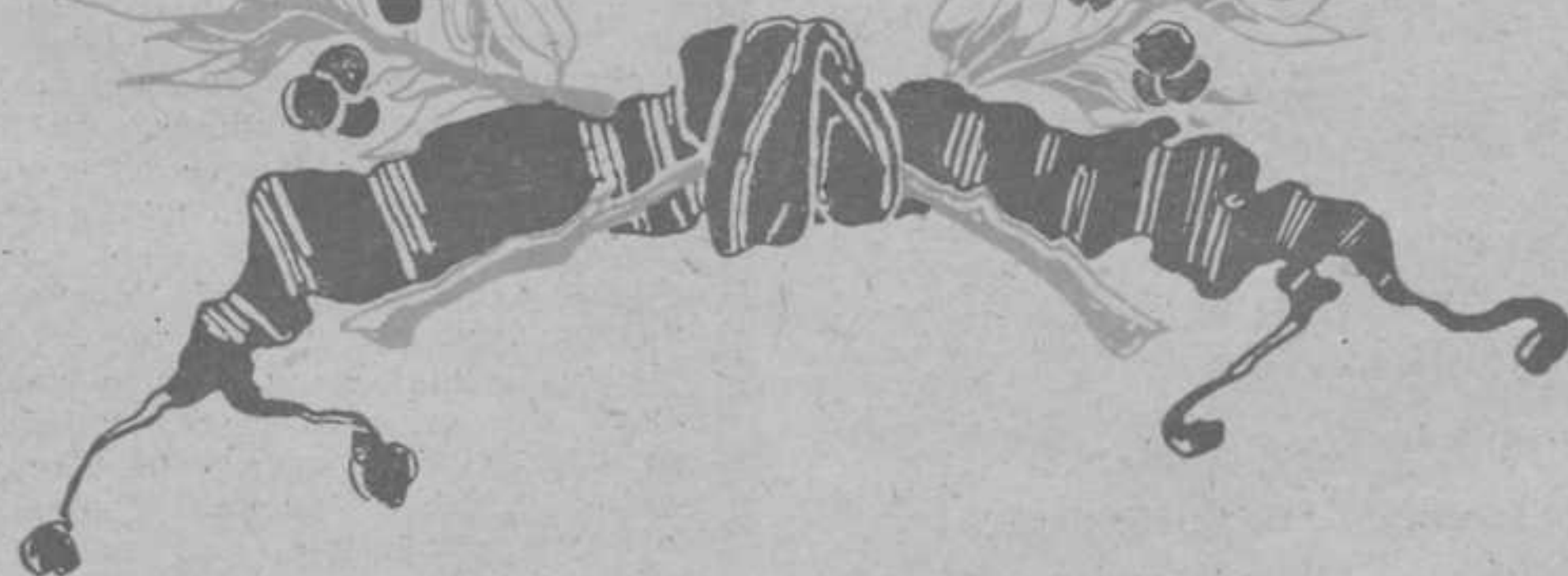
TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AANHET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

14DE REUNIE

6 MEI 1919

Reunie-Commissie.

R. A. van Sandick,	President.
J. C. van Haersolte,	Secretaris.
H. Strick van Linschoten,	Penningmeester.
A. S. C. Stoop,	Waarnemend Secretaris.

Lijst van deelnemers aan het Reunie-Diner.

1869	S. G. Everts.	
1872	A. J. Goedkoop van Nelle.	R. A. van Sandick.
1873	S. J. H. Gompertz.	J. L. Schouten.
1874	W. J. Bierens de Haan.	
1875	P. M. Duyvis.	J. A. van Kretschmar van Veen.
	W. de Iongh Dzn.	J. A. Stoop.
1878	D. L. Graadt van Roggen.	
1879	J. C. Dijkhoorn.	
1880	H. Doyer.	A. van Lennep.
1881	E. L. C. Schiff.	
1882	J. J. Stieltjes.	
1883	J. L. Huysinga.	W. Willink.
	J. A. G. van der Steur.	
1885	W. Huygens.	G. J. van de Well.
1886	H. P. Maas Geesteranus.	H. de Vries Robbé.
1887	G. W. van Heukelom.	A. J. Korthals Altes.
1888	A. H. van Lessen.	P. van Braam van Vloten.
1889	H. ter Meulen.	A. J. Roelofs.
1890	N. M. de Kanter.	J. B. Krantz.
1891	F. Smit.	A. D. R. Verbeek.
1892	C. L. van der Bilt.	J. C. Loman.
	A. Heldring.	I. P. de Vooy.
1893	Ph. M. Bosscher.	R. van Hasselt.
	J. C. van Haersolte.	H. J. Heinsius.
	C. A. S. Hamelink.	J. F. de Vogel.
1894	E. B. van Doesburgh.	F. L. Schlingemann.
	H. G. Mos.	P. Bakker Schut.
1895	L. A. M. Ankersmit.	G. E. Hoeffelman.
	H. A. Henket.	J. L. G. Krügers Dagneaux.
1896	L. Doedes.	H. Strick van Linschoten.
	H. J. Roosen.	L. W. Velu.
	F. O. Wegener Sleswijk.	
1897	F. Begemann.	A. E. Jurriaanse.
	G. J. Elias.	J. B. Onderwater.
1898	F. M. Beukers.	A. de Kanter.
	M. H. Damme.	A. S. C. Stoop.
	J. A. Heringa.	A. G. van Waveren.
1899	C. W. J. Hoyer.	J. H. Müller.
	G. J. Meyers.	S. H. Stoffel.
1900	B. E. Cankrien.	A. M. Schippers.
	P. E. J. Gratama.	A. van Vollenhoven.
	H. H. de Iongh.	
1901	A. Fokker.	M. G. Verhey.
	G. A. Kessler.	
1902	B. Koch.	H. W. Sebbelee.
	H. Maclaine Pont.	G. H. P. Denninghoff Stelling.
	L. Reynvaan.	A. E. Struve.
1903	D. W. van Dam tot Hekendorp.	H. F. G. J. Grevers.
	D. A. de Fremery.	J. J. M. Lion.
		M. J. W. Roegholt.
1904	C. E. Dutilh.	A. Vening Meinesz.
	J. A. Royer.	J. Versfelt.
	J. W. G. Pels Rycken.	
1905	P. A. Bos P.Azn.	W. H. van Leeuwen.
	J. G. Begram van Eeten.	J. K. Tromp.
	J. Ente.	H. F. Ott de Vries.
	J. S. Heloma.	
1906	J. J. Benedictus.	W. Kaars Sypesteijn.
	S. Figee.	K. H. C. W. van der Veen.
	G. H. van Senden.	F. R. Willink.
	W. Th. H. Stibbe.	
1907	A. A. Mol.	Fr. Stokhuyzen.
1908	W. J. Berdenis van Berlekom.	F. E. D. Enschedé.
1909	E. A. Becker.	H. W. Mouton.
	J. F. Carrière.	H. A. Molenbroek.
	J. J. M. van Dijk.	C. T. Stork.
	J. P. Dudok van Heel.	I. C. Kaars Sijpesteijn.
1910	L. van Lutsenburg Maas.	
1911	W. Maas Geesteranus.	B. B. de Regt.
	W. Th. Koomans.	J. Rotgans.
1912	E. Maas Geesteranus.	J. J. Luyt.
	A. Maris.	
1913	F. G. Waller Jr.	

1914	E. M. van Berckel.	A. A. Escher.
	L. R. Beynen.	G. E. Gerst.
	J. F. Ebeling.	
1915	A. Lely.	
1916	F. B. Gips.	E. J. Koch.
	R. Houwink.	J. L. Lamberts.
	R. A. Jas.	H. J. Meerkamp van Embden.
	E. Kann.	P. F. S. Otten.
1918	S. van Braam.	A. Ph. Spruyt.
	E. de Cock.	C. Tückermann.
	Ch. J. Gaymans.	

Begroeting van Prof. Ir. J. C. Dijkhoorn, Rector-Magnificus der Technische Hoogeschool.

*Mijnheer de President van het Delftsch Studentencorps,
Mijnheer de Voorzitter van de Reunie-Commissie,
Dames en Heeren Reünisten en Studenten,*

Het is mij een groot voorrecht namens den Senaat der Technische Hoogeschool hier zoovele oud-studenten en studenten van Delft te mogen begroeten.

Sedert de oprichting van het Delftsch Studentencorps in 1848 heeft Delft bij de viering van 13 opeenvolgende lustra de reünisten van Koninklijke Akademie, Polytechnische School en Technische Hoogeschool in zijn midden gezien en heeft men zich telkens kunnen verheugen in die eigenaardige verbroedering, waarbij het was alsof de ouderen nieuwe levensvreugde ontleenden aan de studenten, die zoovele jeugdherinneringen deden herleven, terwijl de feestvreugde der studenten steeg door het enthousiasme der ouderen. De oorlog heeft belet, dat in het vorige jaar aan de plannen voor een reunie gevolg kon worden gegeven. Maar thans, nu de oorlog eindelijk voorbij is, tenminste de vredesonderhandelingen te Versailles zijn ingeleid, komen die plannen dan toch tot verwezenlijking.

Dat Gij gemeend hebt bij deze gelegenheid alle uiterlijk feestvertoon achterwege te moeten laten en bij de behandeling van technisch-oconomische onderwerpen, die bij de ernst der tijden passen, de deuren wijd te moeten openen, bewijst voor een ieder, die daaraan nog mocht hebben getwijfeld, dat de oud-leden en de leden van het Delftsch Studentencorps de teekenen des tijds kennen en dat, waar ook nog zekere denkbeelden van uitsluiting mogen bestaan, dit toch zeker niet in Delft het geval is.

Dames en Heeren Reünisten, veel, zeer veel zult Gij hier verandert vinden. Ik zal daaromtrent niet in een opsomming vervallen, doch veroorloof mij slechts op een enkel punt de aandacht te vestigen. Het aantal studenten is in de laatste 25 jaren tot meer dan het zesvoudige aangegroeid. Voor 25 jaar bedroeg het 325, thans nagenoeg 2100. Gij begrijpt dat dit feit alleen een uitbreiding der organisatie in alle deelen der T. H. heeft medegebracht, welke het meer intime karakter, vroeger aan de P. S. eigen, onvermijdelijk in sterke mate heeft doen verminderen.

Dat de omvang van het onderwijs gestadig is uitgebreid, zoodat Gij hier vele speciale studierichtingen zult aantreffen, die in den studietijd van de meesten Uwer niet bestonden, is welbekend en zal zeker algemeen worden toegejuicht. Aan den ingenieur worden steeds hoogere eischen gesteld. Dit moet op zichzelf voor hem een levensvreugde zijn en zijn werkkraft aansporen. Maar daarbij mag niet over het hoofd worden gezien, ook niet door de oud-studenten van Delft, dat hetgeen door studie aan de Hoogeschool kan worden verkregen zijn grenzen heeft.

De een zal den meesten aanleg hebben tot het ontwerpen, de ander tot het uitvoeren van ingenieurswerken, de derde tot wetenschappelijk onderzoek, de vierde tot commercieel succes, de vijfde tot de studie van oconomische verschijnselen, de zesde tot het besturen van ondernemingen.

Hoe meer de studie wordt gespecialiseerd en tot hoe grooter diepte de technische wetenschap bij velen gaat, hoe meer, vooral bij eenigszins eenzijdige belichting, de ondiepten zullen opvallen, die daarnaast overblijven en die in enkele studie jaren niet kunnen worden weggeruimd. De breede beoordeelaar, die alle diepten kan overbruggen, stelt elke studierichting op prijs en kiest voor elk bijzonder geval de meest geschikte medewerkers, zonder daarom anderen minder hoog te stellen. Hij begrijpt, dat de jongeren aan de hoogeschool niet alle studien kunnen hebben doorgewerkt, welke hij in den loop van zijn ingenieursloopbaan heeft gemaakt, en dat de hoogeschool nimmer de technische ervaring en levenservaring kan verschaffen, die eerst de groote maatschappij kan geven.

Dit zijn enkele gezichtspunten, welke ik mij veroorloof in Uwe aandacht aan te bevelen, wanneer Gij het vroegere en het tegenwoordige te Delft vergelijkt. Mogen zij bijdragen tot het goed onderling begrijpen van oud en jong. Want op dit laatste komt het aan.

Laten te midden van de toenemende moeilijkheden van het maatschappelijk leven de steeds vooruitstrevende ingenieurs altijd trachten elkander goed te begrijpen en elkanders werk te steunen. Laten zij onderlinge critiek nimmer schuwen, maar laat het altijd een opbouwende critiek zijn.

Het gevoel van saamhoorigheid als burgers van een zelfde academie dringe steeds meer door, niet alleen onder alle studenten van deze hoogeschool, doch ook onder de ingenieurs als zonen van dezelfde Alma Mater. Dat gevoel van saamhoorigheid en van goed onderling begrijpen moge ook het stempel drukken op deze reunie, dan zal zij, al ontbreekt ook het uiterlijk feestvertoon, ongetwijfeld toch een mijlpaal blijken te zijn voor de Nederlandsche beoefenaars van technische wetenschap.

In dien zin, Dames en Heeren, hoop en vertrouw ik dat dit samenzijn van oud- en jong-Delvenaars in dezen nieuwen vorm een blijvend succes zal zijn voor de deelnemers en in het bijzonder voor de Reunie-Commissie, die het heeft georganiseerd.

Aantwoord van Ir. R. A. van Sandick, President der Reunie-Commissie.

Het zal wel geen tegenspraak wekken, als ik zeg, dat bij de studie voor ingenieur, de techniek hoofdzaak is en moet blijven. Daarnaast staat de beoefening der zuivere wetenschap. Maar, zal de ingenieur in staat zijn om de leidende positie te vervullen, die hij in het moderne leven, door den logischen samenhang der onafwendbare omstandigheden meer en meer gaat innemen, zal hij de rol van bemiddelaar tusschen kapitaal en arbeid, die voor hem is weggelegd, naar eisch kunnen vervullen, dan moeten in zijn gedachtenleven, naast techniek en wetenschap, economische, sociale en handelsvakken een behoorlijke plaats innemen.

Van oudsher hebben oud-studenten van Delft op economisch, sociaal en commercieel gebied uitgeblonken, en het is onomstootelijk gebleken, dat hun opleiding hun de evenknie maakte der juristen, waar het gold de verwerking, de in zich opneming en de toepassing van deze belangrijke onderdelen der menselijke kennis. Vandaar dan ook, dat toen besloten werd deze reunie aan te vangen met een conferentie, het onderwerp daarvan geen concurrentie wilde aandoen aan het Koninklijk Instituut van Ingenieurs en zijn Afdelingen, doch dat het besluit werd genomen, dat zij zich zou bewegen op technisch-economisch-sociologisch gebied, waarop zoovele in Delft opgeleide Nederlandsche ingenieurs reeds jaren lang een goede naam hebben.

De liefde voor de beoefening van staathuishoudkundige en volkshuishoudkundige onderwerpen is aan ons, ouderen in hun Delftschen studententijd bijgebracht. Op het programma der studie aan de Delftsche onderwijsinrichting kwamen die vakken slechts met een gering aantal college-uren op den rooster en ook als examenvakken bekleedden zij een ondergeschikte plaats. Maar de kiem van de liefde voor die vakken is in ons gelegd door den toenmaligen hoogleraar, Prof. Mr. B. H. Pekelharing, die zich onder de technische en zuiver wetenschappelijke professoren wel eens een vreemde eend in de bijt voelde, maar wiens beeld ons zoo levendig voor oogen is gebleven in ons verder leven, waarin wij met blijdschap herdachten zijn groote toegenegenheid voor ons en zijn medeleven met zoo heel veel telkens weer nieuwe generaties van studenten, in wie hij belang bleef stellen gedurende hun latere maatschappelijke loopbaan.

Aan dien man alleen was het geheele onderwijs in dien uitgebreiden cyclus van wetenschappen opgelegd, een reuzentaak, te veel omvattend voor één mensch, die thans dan ook aan meerdere professoren, zijn waardige opvolgers, is toevertrouwd. Maar wij, oudere reunisten, hier bijeengekomen op deze sociologische conferentie, blijven ons dien beminnelijken man met groote dankbaarheid herinneren.

Ik stel U voor, dat wij hem het volgende telegram zenden:

Prof. Pekelharing, 's-Gravenhage.

De deelnemers aan de technisch-economische conferentie, bij gelegenheid van de herdenking van het 14^e lustrum van het Delftsch Studentencorps, vereenigd in zaal 207 der Technische Hoogeschool, brengen U hulde, als den man, die aan zoovele generaties van Delftsche studenten liefde heeft ingeboezemd voor de studie van maatschappelijke en sociale vraagstukken.

De Reunie-Commissie,

Van Sandick.
Van Haersolte.
Strick van Linschoten.
Stoop.

Mijnheer de President van het Delftsch Studentencorps. Gij waart de eerste, die ons op deze bijeenkomst een kort, doch in zijn kortheid welsprekend woord van welkom hebt toegeroepen. Nu het ongewone gebeuren der tijden Uw Corps heeft genoopt de viering van Uw 70-jarig bestaan slechts in stilte te herdenken, is deze conferentie in plaats van feesten getreden. Wij stellen Uw begroetingswoord op hoogen prijs en ik hoop, later op dezen gedenkwaardigen dag, uiting te geven aan onze dankbaarheid voor Uw samenwerking.

Wij zijn het College van Curatoren dankbaar, dat ons de gelegenheid is geboden deze bijeenkomst te houden in een gebouw der Technische Hoogeschool, in deze zaal der Afdeling voor Werktuigbouwkunde, die vanwege de Technische Hoogeschool zoo fraai versierd is.

Het College van Curatoren richtte tot de Reunie-Commissie een schrijven, zijn leedwezen betuigende dat zijn leden, zoo om gezondheidsredenen als tengevolge van ambtsbezigheden, niet in de gelegenheid waren de conferentie bij te wonen. Daarom stellen wij het bijzonder op prijs, dat de Secretaris van het College van Curatoren, Ir. J. F. de Vogel, tevens reunist, hier namens het College tegenwoordig is.

Ik verzoek hem onze tolk te willen zijn bij het College en onzen dank te willen overbrengen voor de ondervonden medewerking.

Wij mogen het als een onderscheiding beschouwen, dat de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen zijn belangstelling in deze conferentie zoo duidelijk heeft doen blijken door de afvaardiging van den referendaris Chef der Afdeling Hooger Onderwijs, Mr. A. J. L. van Beeck Calcoen, die wij hier hartelijk welkom heeten.

Ik begroet U, Prof. Ir. S. G. Everts en Jhr. Ir. A. van Lennep, niet alleen als reunisten, maar in de eerste plaats als afgevaardigden van het Kon. Instituut van Ingenieurs. Gij, waarde Everts, hebt op de jongste Instituutvergadering van 12 April 1919, als waarnemend President zulke hartelijke woorden aan deze conferentie gewijd.

Gij hebt er op gewezen, dat de overgrote meerderheid der leden van het Instituut hun wetenschappelijke voorbereiding te Delft ontvingen en dat, reeds daarom alleen, de belangstelling van het Instituut verzekerd was in een conferentie, waarop, behalve de introducees, allen die ooit te Delft studeerden of studeeren, welkom zijn.

Met voldoening zie ik hier zoo goed als het geheele Bestuur der Vereeniging van Delftsche Ingenieurs, Irs. H. Wortman, President, P. J. van Voorst Vader, Secretaris, M. A. C. Hartman, Penningmeester, C. T. Stork, Prof. C. L. van der Bilt, W. A. E. van Geuns en B. M. Gratama. Niet slechts de groote meerderheid, maar al Uw gewone leden studeerden te Delft, zooals de naam van Uwe Vereeniging aanduidt. Men zou U in België noemen: Association des Ingénieurs sortis de l'Ecole de Delft. Het is ondenkbaar, dat Gij hier zoudt ontbreken. Weest hartelijk welkom in ons midden.

Mijnheer de Rector-Magnificus der Technische Hoogeschool, waarde Prof. Ir. J. C. Dijkhoorn. Gij hebt zooeven met treffende juistheid in het licht gesteld, dat het is overeenkomstig den ernst der tijden, dat deze 14^e reunie niet staat in het teeken der ongebreidelde feestvreugde, doch in dat van den arbeid. Daarbij passen de behandeling van technisch-economische onderwerpen en de staatkunde van de open deur. Gij hebt ons, ouderen, gewezen op de veranderingen, die wij in Delft zullen aantreffen: het aantal der studenten is in de laatste 25 jaar verzesvoudigd. Ik veroorloof mij nog op een gevolg van de toeneming van dat aantal te wijzen. In den ouden tijd, toen het aantal der studeerenden slechts 200 à 300 bedroeg, kon men spreken van een kleine, in hoofdzaak aaneengesloten, in vele opzichten geheel van de buitenwereld geïsoleerde en op zichzelf bestaande studentenmaatschappij, die groote saamhoorigheid bezat en waarvan de leden elkaar kenden, zelfs konden taxeeren. Met het buiten alle verhoudingen stijgen van het aantal is de onderlinge band niet meer zoo sterk, is de saamhoorigheid verslapt en is, merkwaardig verschijnsel, de invloed van de wereld op de studentenmaatschappij toegenomen. De studentenmaatschappij van heden is in zichzelf meer verdeeld en tegenover de buitenwereld minder een eenheid. Dit verschijnsel treedt in steeds klimmende mate op en neemt steeds grooter afmetingen aan, ook door het toenemen van het vrouwelijk element onder de Delftsche studenten.

Gij hebt er ook den nadruk op gelegd, dat aan den ingenieur steeds hoogere eischen worden gesteld en Gij hebt de hooge opvatting gehuldigd, dat dit voor hem een levensvreugde is en zijn werkkraft aanspoort. Ik meen het echter te mogen betwijfelen of hoogere eischen gesteld aan de voor ingenieur studeerenden, ook voor hen inderdaad tot grootere levensvreugde strekt.

Gij hebt een goed werk gedaan met aan de altijd vooruitstrevende Nederlandsche ingenieurswereld voor te houden hoe noodig het is, dat de ingenieurs er naar streven elkaar te begrijpen en elkaars arbeid op den waren prijs te stellen. Inderdaad dit moge het symbool zijn van deze reunie, maar vooral van deze conferentie, die een eerste stap wil zijn op een schier onafzienbaren weg, waarop zich ongekende vergezichten openen. Dit eerste samenzijn, dit eerste samenwerken van ouderen en jongeren op technisch-economisch gebied zal kunnen strekken tot de verwezenlijking van twee doeleinden. De jongeren zullen hun voordeel kunnen doen met de ervaring der ouderen. Maar de ouderen zullen kunnen leeren door den durf, den geest van aanpakken, den drang naar daden van de jongeren. Want aan de jongeren, niet aan de ouderen is de toekomst. Het gehalte van de jongere ingenieurs, neen, het gehalte, de bekwaamheid en de karaktereigenschappen van de thans studeerenden zullen maatgevend zijn voor de positie van den Nederlandschen ingenieur in het Nederland der toekomst.

Hoopvol staan wij, ouderen, daartegenover. En als onze taak is afgeloopen, geven wij in den fakkeldans des levens de brandende flambouw met weemoed, maar vol vertrouwen over aan U, jongeren.

Wij vergaderen hier in een zaal van de Technische Hoogeschool, als het ware onder patronaat van de Technische Hoogeschool, wier Academische Senaat in de personen van den Rector-Magnificus, Prof. Ir. J. C. Dijkhoorn, en den Secretaris van den Senaat, Prof. Dr. L. H. Siertsema, hier tegenwoordig is. Mag ik U daarom verzoeken, Prof. Dijkhoorn, om het eerevoorzitterschap dezer bijeenkomst te aanvaarden en de conferentie voor geopend te verklaren?

Rede van Prof. Ir. Is. P. de Vooy: „Kapitaal en Arbeid.”

Hoe moeilijk het voor ons Nederland is om de groote tijdsproblemen te doorzien en om mee te gevoelen met de geweldige gebeurtenissen, is te verklaren uit het groote onderscheid van ons land met de oorlogvoerende landen.

Spr. schetst in enkele groote trekken wat de oorlog veranderde in het uiterlijk der wereld en in de gevoelens der volken. Hij wijst er op welke politieke maar ook welke sociale gevolgen daaruit moeten voortkomen. Wat ook de vredesconferentie uitwerkt het sociale probleem blijft, en zal ons land niet ongedaan laten. Scherp inzicht en wijs beleid zijn hiervoor een vereischte geworden. Het onderwerp is zoo ernstig en de draagwijdte der feiten en werkzame factoren zoo breed, dat wij die in ons land niet genoeg kunnen gevoelen. Wij hebben niet alles ondervonden en ondergaan wat de oorlogvoerenden meemaakten. Wij leefden aan de kunsten der oorlogszee en hebben nog vasten grond onder de voeten bij de economische aardbevingen die de oude wereld door trekken. Gevolgen zullen wij er echter toch van ondervinden. Een interessant probleem wordt een levenskwestie.

Wat ons te doen staat is het opsporen der beheerschende factoren. Er zijn krachten die 't maatschappelijk evenwicht verloren. Er zijn echter ook invloeden die op herstel en vernieuwing van evenwicht

aansturen. Met de onrust aan te duiden als besmettelijk bolsjewisme komt men er niet af.

Geholpen door de woorden Kapitaal en Arbeid zal spreker trachten niet de kwestie op te lossen maar eenig licht erop te werpen en onder 't motto je ne suppose rien, je ne propose rien, j'expose.

Ieder weet kapitaal aan een geldsom, en kent arbeid door zijn eigen werk. Voor 't persoonlijk leven is dat voldoende. Wat voor beteekenis hebben kapitaal en arbeid voor de geheele samenleving? Het antwoord op de vraag is niet zoo eenvoudig.

Het uitgangspunt is voor spreker dat de menschen moeten samenwerken. Alleen staan kan niemand meer. Ieder is afhankelijk van 't werk van anderen.

Uit die samenwerking ontstaan voor een groot deel de verhoudingen tusschen de menschen.

Spr. schetst hoe die samenwerking er altijd geweest is en er altijd zijn moet, maar zonder dat het bewustzijn ervan scherp aanwezig was en is.

Integendeel werd iets geheel anders maar al te vaak voorop gesteld, n.l. de strijd om het bestaan.

Spr. zet uitvoerig uiteen hoe het begrip van dien strijd bij ieder aanwezig is, maar hoe bovendien wijsgeeren en ekonomen dien strijd hebben geprezen. Daarin lag volgens hen de oorsprong van alle vooruitgang.

Dit leidt de aandacht af van de noodzakelijkheid en de beteekenis der maatschappelijke samenwerking.

Hoe die toch het wezenlijke is van alle ontwikkeling en de kern van alle streven om het hoogste doel der menschheid te bereiken, toont spreker aan.

Er zijn door alle eeuwen heen personen geweest die dit hebben begrepen en verkondigd. Zooals er idealisten waren die den oorlog dien „Vater aller guten Dinge" veroordeelden, zoo waren er ook vrouwen en mannen die steeds den strijd als beginsel van 't sociale leven verwerpen.

Spr. werkt de vergelijking van den oorlog met den strijd om 't bestaan nader uit. Voor beide geldt de tegenstelling dat de strijd er is, maar toch dient verworpen te worden, en niet verheerlijkt. Wat leert nu de geschiedenis en wat toonen de feiten aan zoowel voor het een als voor het ander.

Dat de strijd niet verdwijnt maar steeds erger wordt, uitgebreider en scherper, breeder en wreeder.

Is daarin geen enkel lichtpunt? Spreker ziet dat wel. De strijd

ontwikkelt zich. Van individu tot individu wordt het van groep tot groep, van volk tot volk en van volkerengroepen tegen elkaar.

Dat was alleen mogelijk doordat het samenwerkingsbeginsel, personen tot groepen, groepen tot volken, en volken tot bonden bijeen bracht.

Het samenwerkingsbeginsel is het strekste geweest ondanks de onheilen van de steeds erger wordende oorlogen.

De samenwerking moet het tenslotte winnen.

Zoo gaat het ook bij den socialen strijd. Deze wordt alleen daarom aldoor breeder en heftiger, omdat de samenwerkingen van groepen en klassen grooter wordt. Eens zal het beginsel van samenwerking overheerschen.

In deze verwachting wil spr. tweeërlei voorspellingen schetsen van Kapitaal en Arbeid, die tegelijk bestaan doch waarvan de eene de ander moet verdringen.

Een voorstelling is gezien van uit het beginsel van den socialen strijd; een ander van uit de noodzakelijkheid en de komende overwinning eene volledige samenwerking.

Gezien als in strijd zijn kapitaal en arbeid natuurlijk twee machten, die elkaar bekampen. De noodzakelijkheid daarvan vormt de inhoud der theorie van den klassenstrijd. Die is niet te ontkenen of te negeren. Uit de vroegere kleinere belangenstrijden ontstond de klassen strijd. Dit is wel niet de eenige maatschappelijke strijd maar toch de overheerschende. Wat zijn twee machten? Spr. schetst uitvoerig hoe 't kapitaal is de macht van 't bezit der productiemiddelen, hoe die macht ontstond, aangroeide en de wereld ging beheerschen. Hij wijst vooral op de consequentie's van dien groei en op de middelen noodzakelijk voor de uitoefening dezer macht. Daarna schetst spr. hoe de macht van den arbeid ontstond en groeide. Strijd was voor de verbonden arbeiders 't begin en 't einde van hun pogen. En toch was er een zeer diepgaand besef van de beteekenis der samenwerking. Spr. schetst hoe de strijd door de macht van den arbeid wordt gevochten, en welke middelen daarbij ten dienste stonden. Tevens schetst hij hoe het overleg dat binnen de macht van den arbeid moest bestaan ook meer en meer tegenover 't kapitaal tot uiting kwam.

Met en door den oorlog is echter de sociale strijd weer van karakter veranderd en niet alleen in de landen van de sociale revolutie. Wat zijn daarvan oorzaken?

(Zie vervolg Tweede Blad).

ADVERTENTIEN.

MEEUW'S FIJNE VLEESCHWAREN

DRUKKERIJ WALTMAN

KOORNMARKT 62 DELFT

is ingericht voor het drukken van proefschriften voor promoties aan de Technische Hoogeschool. Prijsopgaven en modellen van geleverd werk worden gaarne verstrekt.

A. HILLEN'S

Sigaren- en Tabaksfabriek DELFT

Wij maken U attent op onderstaande
Prijsverlaging van Sigaren.

GOLDEN FLOWER.	van 15	voor 11	cents
REGINA	15	12	„
MARQUIS.	15	12	„
SENATOR	15	12	„
DOMINO	20	15	„
BELLA FLOR	20	15	„

Verkrijgbaar in onze filialen:

Oude Delft 82 en Oude Delft hoek Kolk.

W. VAN BAARLE

KAPPER EN GRIMEUR
van het Delftsch Studentencorps

VOORSTRAAT 12, DELFT

Restaurant „De Pool"

Markt 25a :: Delft.

Gelegenheid om te Dineeren

ook Avond-Schotels.

✕ ✕ BILLIJKE PRIJZEN. ✕ ✕

Aanbevelend,

J. A. DE VOS, Eigenaar.

A. C. DE WOLF

NOORDEINDE 40 - TELEFOON 41

AUTOGARAGE

VERHUURINRICHTING VOOR
AUTOMOBIELEN

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
6 MEI 1919. No. 25.

Spr. schetst uitvoerig de invloeden die op de arbeiders als soldaten gewerkt hebben en op hen die in 't oorlogvoerende land terug bleven. Hun haat tegen 't kapitaal werd aangewakkerd tot een gloeihitte. Tegelijk nam de macht van het kapitaal in de oorlogvoerende landen af. Spr. zet ook daarvan de oorzaken uitvoerig uiteen.

Niet overal is de desorganisatie en de demoralisatie der kapitaal-macht, gepaard gaande met een verbitterde revolutionering der arbeiders-soldaten op gelijke wijze waar te nemen. Toch zijn de problemen overal dezelfde. Hoe vertoonen die zich?

Er is een lust, en soms ook de macht om het kapitaal te vernietigen. Maar wat beteekent het? De arbeiders onteigenen de bezitters doch moeten het bestuur van 't economische leven overnemen; zonder dat staat het geheele voortbrengingsstelsel stil en is alle samenwerking uitgeschakeld.

Wanneer de kapitaal-macht niet vervangen wordt, is er zelfmoord. In de plaats van 't kapitaal treedt het volk, doch wat is dat? De staat die 't volk vertegenwoordigt is door een politieke revolutie omver geworpen en komt pas heel langzamerhand weer op de been.

Transport en productie zijn al te voren door den oorlog gedisorganiseerd. De onteigening is ook niet zoo eenvoudig. Daar zijn alle kleine bezitters. Wat met hen te doen. Krediet van den Staat is er niet meer.

Door deze moeilijkheden heen snellen de radikalen naar dictatuur en nog verder naar de terreur als de wanhoopsmiddelen die steeds verder van 't doel afvoeren. Dat doel is de samenwerking. Dit moet beseft worden, en ook de arbeiders begrijpen het.

Spr. komt hiermede tot zijn tweede voorstelling van kapitaal en arbeid. Wat beteekenen die wanneer gedacht wordt aan samenwerking die er was, die beter geworden is, en die nog beter zal moeten zijn.

Kapitaal en arbeid zijn in deze beschouwing geen machten. Het zijn begrippen, hulpmiddelen om te denken aan eene organisatie.

Samenwerken in den zin, zooals dit in onze maatschappij moet geschieden beteekent toch voor alles organiseeren. En dan staat voorop, wat het doel is dier organisatie.

Niet voor alles verdeelen.

Voor de tegenwoordig gestemde ontevredenheid is dat wel het geval. Spr. ontkent niet dat er aan de verdeling van het maatschappelijk inkomen veel ontbreekt. Hij zet uiteen dat er ten een of anderen tijd regelingen op dit gebied zullen komen. De vergelijkmatiging van inkomens en aanspraken is trouwens op gang. Voornamer vraag is echter wat en hoeveel er te verdeelen valt. Hoe meer dat is, hoe beter en humaner de verdeling kan zijn.

Hoe minder des te meer er over ieders aandeel getwist zal worden.

Wij weten zeer goed hoe wij een hoogere productie kunnen verkrijgen. Wetenschap en techniek wezen den weg. Dat kan en mag niet verloren gaan. De geheele voortbrenging berust op een ingewikkeld stel van een groote verscheidenheid van hulpmiddelen. Die moeten in stand gehouden, uitgebreid en ontwikkeld worden.

Het geheel van dit alles niet routine, vakbekwaamheid en ervaring is het groote maatschappelijke kapitaal.

Spr. zet nu uiteen dat het voor de maatschappelijke samenwerking aankomt op het gebruik van het kapitaal en niet op het bezit. Dat bezit heeft alleer beteekenis voor de machtsverhoudingen bij den strijd, zowol wanneer eenige particulieren, als wanneer een politieke staatsorganisatie, als wanneer arbeiders het recht uitoefenen. Aan het kapitaal behoort de eisch eigen te zijn, dat het steeds op de doelmatigste wijze wordt gebruikt.

Dit geldt niet voor een Utopia maar vooral thans, nu de voortbrenging achteruit gegaan is en de eischen der verbruikers hoger gesteld worden. Spr. trekt dan eenige consequenties uit zijne stelling en wijst erop dat de eisch een moeilijke taak oplegt doch tegelijk ook de enig mogelijke is.

Voortgaande om nu ook het begrip arbeid evenals het begrip kapitaal te bezien van uit een wezenlijke samenwerking, ontwikkelt spr. hoe dan de arbeid een plicht en staking een verzuim moet zijn. Daarmede bepleit hij niet direct arbeidsdwang en stakingsverbod, doch omgekeerd ziet hij de morele plicht tot werken als een recht op arbeid. Een recht n.l. om naar bekwaamheid en vermogen een juiste plaats te verkrijgen in de samenwerking van allen. Misverstand hierover ontstaat direct door te denken aan het loon. Daarop let de arbeider. Dat acht de leider van het kapitaal onmisbaar als een dwang voor den arbeider.

Het loon is echter slechts te bezien als het aandeel van elk uit de gezamenlijke opbrengst. Onmiskenbaar volstrekt zich hiervoor een egalisatie-proces dat de groote ongelijkheden tracht te vereffenen.

Het organisatie-probleem vertoont zich echter vooral in de taal om aan ieder recht op passenden arbeid te geven. Dan is voor de arbeidsplicht geen dwang meer noodig.

Aan dat organisatie-probleem werkten enerzijds de leiders der productie. Door een eeuw van ervaring zijn talrijke oplossingen gevonden. Anderzijds werkten daaraan echter ook de vakorganisatie's. Hun beider pogingen moeten zich voor de toekomst weten te vereenigen. Dan kan genaderd worden tot de tijd dat de arbeid het kenmerk draagt wat hij behoort te bezitten.

Het moet n.l. van de doelmatigheid der samenwerking afhangen, hoe ieder zich inspant om de welvaart van elk en van allen op te voeren.

Niet alleen de welvaart maar ook het kapitaal dat wordt gevormd. In het kapitaal toch ligt de welvaart der toekomstige geslachten.

De productiemiddelen opvoeren, tot steeds grootere hoogte en volmaaktheid beteekent het welzijn onzer kinderen. Vandaar: arbeid door en voor allen, kapitaal voor de toekomst.

Spr. komt tenslotte nog eens terug op het verschil tusschen de twee voorstellingen, die hij gaf.

De eerste had de duidelijkheid eener realiteit, avontuurlijk dadenrijk en dreigend.

De tweede is vaag als een utopie zonder precieze aanwijzingen. Toch heeft spreker de overtuiging dat hij met de tweede voorstelling meer in contact bleef met de innerlijke en daarom de zuiverste werkelijkheid.

Het uiterlijke verandert en gaat voorbij; het innerlijke blijft.

Spr. wekt daarom op tot geloof in den arbeid, wiens macht bleek en moet blijken uit het voortgebrachte kapitaal. Door volkerenstrijd en sociale worsteling is dat het eenige geloof dat vastheid geeft om daarop een toekomst te bouwen.

Van 't aanvaarden van dat geloof hangt de toekomst af, niet van 't geloof aan den arbeid van anderen, maar aan dien van ons zelf met allen te samen.

Rede van Ir. A. Heldring: „Verschuivingen in de wereldindustrie door den oorlog.”

(Met lichtbeelden).

Waar men gewoonlijk bij een lustrum terugziet op hetgeen gevallen is in de laatste periode, is het niet onbegrijpelijk dat de technische wereld in dezen ernstigen tijd nog eens een terugblik slaat op wat de laatste vijf jaren voor de wereldindustrie geweest zijn. Vroeger zag men dergelijke perioden van vijf jaren als kalme golven van een geleidelijken ontwikkelingsstroom in het wereldgebeuren, thans is er een storm opgestoken, die de vloedgolven hoog over de kusten heeft opgejaagd, die ontzaglijk veel heeft verwoest.

Het beeld van wat overblijft is thans moeilijk nog te onderscheiden; want ook veel van wat plotseling verzeen is door de eischen van den oorlog, verdwijnt haast even snel. Verdwijnen zullen de meeste kolossale industriën van surrogaten; verdwijnen zal ook, naar wij hopen, bijna geheel de munitie-industrie, geweldig door haar chemische en mechanische hulpmiddelen; maar die hulpmiddelen moeten blijven en productief gemaakt worden.

Maar ook van de levenskrachtige permanente industriën heeft de wereldoorlog een onjuist beeld opgeroepen; als zij grondstoffen hadden, was hun verkoopprijs onbepaald, productiekosten waren geheel bijzaak, slechts snelheid van productie telde mede. Dit alles moet weer terugtreden tot het normale. Doch wel is er veel geleerd in dien tijd, op den duur is het verkeerd, dat men met geld mag werpen, doch veel dingen komen er, die anders nimmer zouden geworden zijn. Vooral in Japan en in Amerika.

Van de groote wereldindustriën kan spreker door tijdgebrek lang niet alles behandelen.

Aan de hand van grafieken en lichtbeelden en cijfers wordt nu achtereenvolgens getoond in welke moeilijke positie de Deutsche staalindustrie, kunstmatig en met geweld omhoog gebracht en staande gehouden, na den afstand van Elzas-Lotharingen zal zijn gekomen; te meer, waar de invoeren uit het zoo begeerde bekken van Briey nu uitblijven; hoe Amerika sterker dan ooit op dit gebied te voorschijn trad, hoe ook in Oostenrijk door de afscheiding van Bohemen deze industrie het evenwicht verliest. De kolenproductie van Frankrijk is ten deele verlamd; des te zwaarder treft dit, nu er zooveel meer ertsen te versmelten zijn. Men moet dit vinden in Deutsche kolen met of zonder annexatie, en wordt dan ijzerexporteur langs den Rijn.

De geweldige vlucht van de munitie-industrie en hare uitwerking wordt slechts even aangestipt, met de mogelijkheden tot reconstructie.

Hoewel de stikstof-industrie zeer is vermeerderd, is de tegenwoordige productie nog veel te gering om op den duur aan de werkelijke behoefte aan meststof te voldoen, nadat zooveel jaren de grond is uitgeput geraakt en de landbouw zooveel intensiever geworden is.

Duitschland maakte zich door het Haber-procédé en door Kalkstikstoffabrieken onafhankelijk van invoer, doch verdubbelde tegelijk zijne ammoniakproductie uit cokesovens. Noord-Amerika, vroeger verkwistend met die bijproducten wint daaruit thans ongekende hoeveelheden benzol en ammoniak. Daarnaast bouwde men, als overal elders waar waterkracht is, kalkstikstoffabrieken. Noorwegen breidde zijn vlamboogprocédé nog sterk uit. Chili verschepte meer salpeter dan ooit te voren, doch nu men ook door ammoniakverbranding salpeterzuur maakt, is die toepassing verder twijfelachtig.

Zwavelzuurfabrieken verzeen als geheele steden in Engeland, Frankrijk en Amerika; in Spanje en Noorwegen werd de pyriet mijnbouw verbazend opgevoerd. De zwavelmijnen van Italië, van Japan werden grondiger geëxploiteerd, de zwavelproductie der Vereenigde Staten verdriedubbelde. Het zal moeilijk zijn voor de zwavelzuur productie die miljoenen tonnen grooter geworden is, afzet te vinden, te meer waar de fosfaatmijnen van Tunis en Algiers hard achteruit gegaan zijn en het débouché als zwavelzure ammoniak bedreigd wordt door het gebruik van ammoniumnitraat als meststof.

Voor Duitschland ging het monopolie in de kali-industrie verloren met de beddingen in den Elzas en met het winnen van kali uit de gassen van hoogovens en cementovens, in Engeland en Amerika, waarbij het elektrisch wordt neergeslagen; in de Vereenigde Staten exploiteert men ook duchtig kalihoudende meeren.

Opvallend is het overwicht verkregen door Noord-Amerika op het gebied van zink en de ontwikkeling van elektrische chemikaliën, fabricage aldaar, in Noorwegen en in Zwitserland. Noord-Amerika won zelfs reeds helium, (licht als waterstof, doch onbrandbaar) op technische schaal uit aardgassen — om luchtschepen mede te vullen.

Duitschland, afgesloten van de Australische zinkertsen, heeft nu groote smelterijen met onvoldoende grondstoffen, daarentegen heeft het een machtige aluminium-industrie gevormd en zich onafhankelijk gemaakt van de vroegere behoefte aan bauxiet.

Duitschland verloor ook zijn overheersende positie als kleurstoffenmaker, Noord-Amerika, Zwitserland en Japan hebben zich een deel daarvan toegeëigend. De regeeringen steunden die pogingen

ook in Engeland, doch daar nog met twijfelachtig succes. Vermoedelijk zullen Amerika en Duitschland de handen in eenslaan, niet alleen op dit gebied maar op alle gebied waar Duitschland veel ervaring heeft en het noodige geld thans mist. Onder den Amerikaanschen prikkel zal misschien ook Frankrijk met zijn enorme „houille blanche” der Pyreneeën een veel grootere industriele vlucht nemen, al mist het voorloopig de leiding der Duitschers die voor den oorlog merkbaar was.

Groote omwentelingen staan ons te wachten op het gebied der brandstoffentechniek; waar steenkool zooveel duurder wordt voortgebracht en de bijproducten zooveel meer gevraagd worden.

De wetenschap opgedaan omtrent totale vergassing en destillatie bij lage temperatuur en verhoogden druk openen mogelijkheden waarbij steenkolen in den natuurlijken vorm slechts weinig meer gestookt zullen worden, waarbij de scheepvaart met oliemotoren en het treinverkeer electrisch gedreven zullen worden, terwijl warmte in den vorm van zeer goedkoop gas over groote afstanden verspreid zal worden. Hiervoor zijn echter geweldige aanleg-kapitalen noodig, die thans zeker slechts gevonden kunnen worden door Staatsbemoeiingen.

Steun van den Staat voor technische onderzoekingen is in andere landen van onberekenbaar nut gebleken — wanneer men de hulpmiddelen der „research laboratories” in de Vereen. Staten, Engeland, Japan en Duitschland beschouwt, steekt Nederland daarbij droevig af — met een wetenschappelijke adviescommissie, waarin de beste deskundigen van het land gevraagd worden gratis te adviseeren in alles — een instituut voor kolenonderzoek wacht sinds lang op oprichting.

In Canada en Scandinavië is uit de afvalloogen van papierstoffabrieken een belangrijke industrie in alcohol ontstaan ter aanvulling van het klimmend benzine-tekort, de motoren van vliegtuigen, auto's, vrachtwagens, landbouwwerktuigen vragen steeds meer brandstof en de petroleumindustrie hood steeds minder lichte oliën aan.

Inmiddels weet de techniek door het cracken onder druk die lichte oliën te winnen uit zwaardere en heeft de autowereld geleerd op benzol te rijden.

Nadat de scheepsbouw gedurende de oorlog, de betonnen schepen en de vermoedelijke ontwikkeling van de wereldvloot in de eerst volgende jaren zijn behandeld, volgt nog een algemeen overzicht in beeld van de verplaatsingen van Duitschland naar Noord-Amerika.

Aan voorspellingen mag men zich echter niet wagen, want de kansen voor groot-industrie zijn niet louter uit te drukken in tonnen grondstoffen of in beschikbare waterkrachten, daarnaast telt de geheele zedelijke en geestelijke ontwikkeling van een volk en het klimaat. Terwijl men thans ook nog te weinig weet welke rol de emigratie zal spelen, die na den oorlog hervat wordt op vermoedelijk grooter schaal dan te voren, ook emigratie van de geestelijke arbeiders.

Vooraan in de industrie komt waarschijnlijk het eerst het volk, dat het vroegst in breede lagen de groote waarheid beseft, dat ieder mensch moet werken en produceeren, wil de aarde blijven leven — een waarheid die niet door verandering in regeeringstelsel kan te niet gedaan worden — al kunnen ook de levensomstandigheden van den werker nog aanmerkelijk verbeterd worden.

De Nederlandsche technicus zal ook in hooge mate de gevolgen ondervinden van de verschuiving in de wereldindustrie, al is de positie van Nederland in dit onduidelijke beeld een zeer doezelige vlek. De industrie in het vaderland en in het reuzenrijk onzer Koloniën, is daarvoor te zeer afhankelijk van invoer en uitvoer.

Maar zeker is het, dat de Nederlandsche technicus door andere drijfveeren zal moeten worden geïnspireerd dan vroegere geslachten, die kalm medewerkten tot de gestadige verrijking der wereld. Thans staat de techniek in de wereld als een der laatste muren tegen den dreigenden ondergang door verarming en uitputting. Thans is het voor een reeks van jaren de sombere doch verheffende taak van den technicus om door nieuwe uitvindingen, door verhoogingen van rendementen en door bezuinigen op grondstoffen een tegenwicht te vormen tegen het ontstane tekort.

Indien allen, maar vooral de jongeren, bezielde door dat denkbeeld, schouder aan schouder staan in die moeilijke jaren dan is het niet onmogelijk, dat als die taak zal zijn vervuld hun verder werken levensblijder zal zijn in een nieuwe wereld, waarvan wij thans nog slechts droomen, doch die waarheid kan worden, indien naast de nieuwe menselijke ideeën over een betere verdeling van het bezit op aarde, toch een baan open blijft voor werken met volle intensiteit en met de hoogste nuttige opbrengst.

Voor hen, die nog in Delft zich gereed maken voor die taak, rijst de vraag of het studentencorps nog geroepen blijft een belangrijken rol te spelen in hun maatschappij.

Voor een groote taak zijn harmonisch ontwikkelde menschen noodig — die ontwikkeling kan den student juist het Corpsleven bieden, indien hij begrijpt dat noch alleen veelheid van studie noch alleen vrijheid tot genoegens die vorming bieden, doch indien hij in het corps ernstig tracht te verwezelijken den raad van den wereldburger Goethe: „den Guten, Wharen und Schönen resolut zu leben.”

Toespraak van den heer E. M. van Berckel,
President van den Senaat van het D. S. C.,
tot de Reunisten.

Mijnheer de President van de Reunie-Commissie,
Reunie-Commissarissen,
Mijne Heeren Reunisten.

Had ik hedenmorgen reeds het voorrecht U een kort maar niet minder hartelijk bedoeld welkom namens ons, Studenten, te mogen toeroepen, thans mijne heeren, in huiselijke kring vereenigd onder de wijde vleugelen van de alouden, toch eeuwig jeugdige vogel Phoenix, voel ik mij andermaal gedwongen uiting te geven van mijn gevoelens jegens U, die voor ons het Corps vormden, die het sterk gemaakt en groot gebracht hebben, en het tenslotte als

een kostbare schat aan ons jongeren hebben nagelaten met de innige wensch, dat wij het zouden bewaren* en hoog houden. Jegens U, die nog eenmaal zijt teruggekeerd om herinneringen op te halen uit lang vervlogen jaren; jegens U die terugkeert niet als gast, maar als een oudere broeder, die na een vermoeiende reis een wijle uitrust aan de haard van de hem lief geworden jeugdumgeving.

Al gaat dan deze bijeenkomst niet gepaard met een rij van grootsche feesten, met een verheerlijking van het vrij studentenleven zouden wij juist niet dubbel de blijheid in ons gevoelen omdat de wreede tijdsomstandigheden niet opgewassen bleken tegen de drang naar een Reunie.

Bereidden wij ons verleden jaar allerwege op het komende lustrum toe, en werd er met hart en ziel gewerkt om de Reunisten zoo goed mogelijk te ontvangen; helaas, de nationale toestand dwong ons ons voornemen te laten varen, en wij werden genoodzaakt onze plannen op te geven. Edoch de Reunie-Commissie wist bij het verlopen van het getij de bakens te verzetten. Zou dan niet langer de Reunie in een uitbundig feest gevierd kunnen worden dan zou men het in meer overeenstemming brengen met de tijdsomstandigheid, doch een Reunie zou er plaats vinden.

Zie hier de leidende gedachte van de Reunie-Commissie.

Doch niet alleen de geheele nieuwe wijze van viering was voor U een moeilijk probleem, doch de telkens storende invloeden van buiten, deden het werk na herhaald uitstel haast te niet. Maar nauwelijks was de toestand iets beter, trokken de donkere wolken een weinig weg, of de R. C. niet terneergeslagen, door de vele moeilijkheden voltooide haar arbeid, door Uw onvermoeid werk, genieten wij dan thans het voorrecht U allen hier hartelijk te mogen verwelkomen. Het is mij een behoefte U namens het Corps hartelijk dank te zeggen voor het vele wat gij gedaan hebt om nieuwe luister bij te zetten aan het D. S. C.

Moest dan verleden jaar het lustrum afgelast worden zooals zoo vele van onze Corpsfeesten in den loop der laatste 5 jaar, gelukkig is dan de Reunie geen slachtoffer van den oorlog geworden.

Wij jongeren hebben ons al zooveel te ontzeggen gehad en zullen ons in de naaste toekomst nog veel te ontzeggen hebben. Hebben de meeste onder ons het studentenleven niet slechts gekend onder den druk der tijden? Wie van ons kent een lustrum, en rijjool, een diësoptocht? Ongetwijfeld wekken deze woorden bij U de prettigste herinneringen op. Wij kennen ze slechts door overlevering. Maar niet alleen op de werkwijze, veel meer heeft de invloed zich doen gelden op het student-zijn. Moesten niet vele de kring vaarwel zeggen, om hun plicht tegenover Vorstin en Vaderland te vervullen? Moesten niet vele, teruggekeerd, hard werken om hun verloren tijd in te halen en konden zij zich nog langer geheel geven aan onze samenleving? Voelden niet vele onder ons de drang der tijd op hun privéleven? Ja, en daarom, en daarom alleen zult gij ons ouder vinden, misschien anders, als U in Uw jeugd. Misschien vindt gij ons te ernstig, te kalm, te bezadigd, maar zeker vindt gij ons niet minder tot spontane daden in staat. Het is een gelukkig teeken, dat het Corps groeit tegen de verdrukking van den oorlog in. Wij waren dit jaar getuigen van een opgewekt Corpsleven.

Maar Mijne Heeren laat ik niet vervallen in bespiegelingen, laat ik U veeleer na dit jaar van innerlijk opgewekt leven, en waar boven aan het eind van dit jaar deze Reunie de kroon spant, U den beker van het Studentenleven nog eens overhandigen en gij zult hem ledigen tot op den droesem.

Gij allen dan die van heinde en ver gekomen zijt, naar Uw oude academiestad, die nog eenmaal wilt leven in de zoo bekende omgeving.

Veel zult ge onaangeroerd vinden veel wat eenmaal was, is verloren.

Velen, die U hier dacht te vinden zijn heengegaan, laten wij ze weemoedig herdenken, het is thans niet het oogenblik daar langer bij stil te staan.

Leg af Uwe zorgen; en hoe ook de kille maatschappij U verkleumde, warmt U nog eenmaal aan onze haard.

Laat al uwe herinneringen in de omgeving waar zij hun ontstaan vonden, nog eenmaal levend worden. Gaat ons alle nog eens voor in het feest. Daalt nog eenmaal af van de maatschappelijke ladder, hoe hoog gij ook gestegen mocht zijn en viert nog eenmaal het feest Uwer jeugd.

Ontvouw nog eenmaal de plooiën eener conventie der wereld waarin gij U zoo lang geschikt hebt en keert weder als de berouwvolle zoon tot het jonge leven. Voor den dag van heden gaat het oudejaars gezang niet op

De Voetstap wel beklijft

Schoon 't ons niet toegerekend blijft.

Moge dit feest dan wederom de onverbreekbare banden dichter aanhalen, die U binden met het Corps. Moge dit feest de schakel vormen tusschen herinneringen van nu en de werkelijkheid van toen. Moge het de band vormen tusschen U, Reunisten, en ons Studenten. Moge dit feest getuigenis afleggen van de groote sympathie die ons wij jongeren voor U, Reunisten, bezielt. Moge dit feest nieuwe luister aan de Geschiedenis van ons dierbaar Corps schenken. Leve de Reunisten.

Ik heb gezegd.

Toespraak van Ir. R. A. van Sandick,
President der Reunie-Commissie.

Als President der Reunie-Commissie van het Delftsch Studenten Corps rust op mij de aangename taak tot U, leden van het D. S. C., namens de hier verzamelde Reunisten, het woord te richten.

Er was een tijd, dat wij er ons in verheugden, als Delftsch student, lid van het Corps te zijn. Voor de ouderen onder ons ligt die altijd al heel ver in het verleden. Maar hoe verder ze achter ons ligt,

des te klaarder, des te helderder staan de beelden voor onze geest. Luttel in jaren was het tijdperk van ons studentenleven, vergeleken met de eindeloze reeks van jaren in ons maatschappelijk leven, maar dat kleine tijdperk heeft op ons een onuitwisbaren stempel gedrukt. Nu de theoriën van Freud ook bij leeken op medisch gebied gemeen goed zijn geworden, wordt groote aandacht geschonken aan de beteekenis van ons droomleven. Welnu, welk een groote rol speelt nog steeds, zelfs bij de oudsten in jaren het studentenleven in ons onderbewustzijn. Hoe dikwijls brengt de inhoud van onze droomen ons ongewild weer terug in die wondere studentenmaatschappij, toen we, niet geremd door conventie en maatschappelijke plichten, ons zelf durfden zijn, ons durfden uitleven. Die tijd is — en het is misschien voor velen onzer niet kwaad — voor goed voorbij. Maar de reünie van het D. S. C. is een eenige gelegenheid om ons weer eens temidden van onze clubgenooten, vrienden en jaargenooten, student te voelen, zij het slechts voor een halven dag. Die verjongingskuur ondergingen wij niet hedenmorgen op de technisch-economische conferentie, maar die willen wij van af dit oogenblik ondergaan in Uw midden, in Uw sociëteit Phoenix, eenmaal de onze.

Mijnheer de Voorzitter van den Senaat van het D. S. C., al heeft het Corps op goede gronden het besluit genomen om het 14e lustrum, het 70-jarig bestaan van het Corps, in 1918 niet te vieren, toch zijn Uw hartelijke woorden het klare bewijs, dat Gij met ons meeleeft, als wij, Reünisten, een half jaar later ons vroeger lidmaatschap van Uw vereeniging herdenken. Het is een reünie, zooals er nog nooit een te Delft gehouden is. Want zij is niet een bijvoegsel, een versiering van Uw maskerade, Uw cour, Uw muziekfeest, Uw studentenbals, Uw mimische- of sportfeesten, maar zij is een reünie om haar zelf, die Gij met ons mee wilt vieren.

Wij, die van heinde en verre samenstroonden en ons voor één dag losmaakten uit ons dagelijksch werk, deden dit niet om schitterende Corpsfeesten bij te wonen en tegelijk elkaar eens te zien, maar nu kwamen wij op, uitsluitend om te getuigen van onze blijvende liefde, onze onverflauwde afhankelijkheid voor het Corps, waarvan wij in andere tijden lid waren. De liefde ziet scherp en wij zien wel degelijk fouten in de richting van Uw Corps, maar daarover willen wij thans zwijgen. De Reünisten hadden er behoefte aan om, zij het slechts voor één dag, het benauwende der tijden en de angst voor de toekomst te vergeten en kracht voor het heden te putten uit het zich verdiepen in oude herinneringen, weinige van leed, vele van lief, toen ook zij dwaze jonge studenten waren en geen deffigheid en gewichtigdoenerij de natuurlijke, oprechte levensuitingen smoorde.

Ik heb eens een bezoek gebracht onder deskundige leiding aan een bijenkolonie. De ymker had de uitvliegende bijen op een zeker oogenblik gemerkt. Elken dag kwamen er nieuwe bij en waren er oude verdwenen, maar de kern bleef en die leerde de traditie aan de nieuwe. Zoo waren er na 14 dagen geen van de oorspronkelijke gemerkte bijen over, maar de uitvliegende zwerm had haar gewoonten behouden. Zij bezocht langs denzelfden weg steeds dezelfde bloemen en keerde op dezelfde wijze naar dezelfde korf terug. Zoo gaat het ook in Uwe kleine maatschappij. Telken jare valt er zeg $\frac{1}{6}$ af, waarvoor een nieuw, jonger $\frac{1}{6}$ in de plaats komt. Nieuw bloed, dat zich mengt met het oude, totdat na 5, 6 jaren een geheel nieuwe generatie van studenten de plaats der oude bekleedt. Er is geen andere menschelijke vereeniging te vinden, die zoo spoedig geheel wisselt, vernieuwd en verjongd wordt. En toch is er geen kleine maatschappij ter wereld te vinden, waar de macht der traditie zoo overmachtig is, waar nieuwe denkbeelden zoo moeilijk baanbreken. Een gevaarlijke eigenschap voor Uw Corps, maar een bijzonder aangename eigenschap voor den Reünist, die, al is hij ook nog zoo lang weggeweest, al ligt er meer dan een menschenleeftijd tusschen het heden en zijn studententijd, toch bij U nog zooveel ouds terug vindt, dat hij zich plotseling weer thuis moet gevoelen in Uw midden.

Toch heeft in de laatste jaren het studentenleven zich gewijzigd, geenszins krachtens Uw wil of Uw wenschen, doch door den onafwendbaren dwang der gewijzigde tijdsomstandigheden; de mobilisatie, die een groot deel der studenten uit de academiestad wegtrok, de

distributieregeling en in de laatste, doch niet de minste plaats de duurte der tijden. Het onbezorgde leven van het gemiddelde Corpslid van vroeger heeft voor de groote meerderheid van U plaats gemaakt voor een leven van bezorgdheid en kommer. Daardoor zijn van zelf verschillende der mores gewijzigd en, of Gij het wenscht of niet, andere traditoneele gebruiken zullen zich moeten wijzigen. Met weemoed zullen wij, ouderen, het wijzigen van Uw mos gadeslaan, maar wij zullen het toejuichen, dat ook de studentenmaatschappij met haar tijd meegaat en wij zullen het toch waardeeren, dat Gij niet angstvallig blijft vasthouden aan het oude, als het nieuwe zich onafwijsbaar aan U opdringt.

Gij klaagt er over, President van den Senaat, dat Uw tijdgenooten het studentenleven niet hebben gekend zooals wij het kenden. Uitingen die bij ons gebruikelijk waren, kent Gij slecht bij overlevering en de oorlogstoestand heeft aan Uw studentenleven veel prettigs ontnomen. Gij kunt er U mee troosten, dat wij, ouderen, nog heel wat meer van dien toestand hebben geleden dan Gij, want wij stonden voor het grooste gedeelte aan de andere zijde der O. W. en velen van ons hebben zorgen genoeg om Uw het maandgeld, liefst vermeerderd met duurtetoeslag, te verschaffen, waarmede Gij toch zooveel minder kunt doen, dan wij vroeger.

Als Gij werkelijk zoo kalm, zoo ernstig, zoo bezadigd zijt geworden als Van Berckel laat doorschemeren, dan hoop ik dat Gij U niet zult ergeren, als wij, ouderen, vandaag op U niet allen een beslist kalmen, ernstigen en bezadigden indruk zullen maken. Mocht Gij U toch daarover ergeren, bedenk dan, dat Gij toch nog tot spontane daden in staat zijt, ook wij, ouderen, op een dag als heden, onwillekeurig, door ons te verdiepen in onze jeugd, wel eens kunnen, ja wel eens mogen vergeten, dat de jeugd voorbij is. Zij, die de spontaniteit grondig kwijt zijn, kunnen ze wel eens voor één dag terugkrijgen. Men kan jong van hart gebleven zijn, al is men oud van jaren. Niet allen, die hier eenmaal studeerden behooren daar toe, maar zij, die niet meer jong van hart zijn, schitteren in dit plechtige oogenblik door afwezigheid. Maar die hier wel kwamen moogt Gij, door het feit hunner aanwezigheid alleen, gerust onder de jonghartigen rekenen.

Hoe verder wij, Reünisten, van den studententijd af zijn, des te meer leege plaatsen zijn er in de rijen van onze stadgenooten. De onverbiddelijke dood nam velen weg, anderen zijn aan het ziekbed gekluisterd, er is nog een groote groep, die meer dan $\frac{1}{3}$ van het aantal van hen, die te Delft studeerden omvat, die in Nederlandsch-Indië vertoeven. Aan hen wijd ik een woord van vriendschap en van waardeering.

Men vereenzelvigd wel eens Delftsche Reünisten met ingenieurs. Dat is verkeerd. Wij, ouderen, herinneren ons nog clubgenooten, die aan de toenmalige Indsche Instelling studeerden en die, als Indisch ambtenaar, een eervollen loopbaan in Aziatisch Nederland volbrachten. Ook zijn er velen, die Delft verlieten, zonder officieelen stempel. Die niet afstudeerden waren destijds soms onze meest jolige, onze meest opgewekte tijdgenooten en velen van hen hebben ten slotte meer voldoening in hun maatschappelijk leven gevonden dan menig gediplomeerd ingenieur. Ik zeg dit niet om U, Delftsche studenten op te wekken om niet af te studeeren. Integendeel, dat verdriet moet Gij Uwe brave ouders niet aandoen. Maar ik zeg het om U te waarschuwen om op de niet afgestudeerden niet neer te zien. Onder hen zijn verdienstelijke mannen, die juist daarom slaagden, opdat zij alles konden en wilden aanpakken, daar zij niet gehandicapt waren door eene opvatting over het gebruik van een diploma.

Reünisten, morgen keeren wij weder terug tot onzen maatschappelijke arbeid, maar dezen dag wijden wij aan de onverdeelde vreugde. Wij leven in de herinneringen van onzen studententijd. Die tijd is voor goed voorbij, maar het kader, de oude stad Delft, de oude sociëteit Phoenix en het oud Delftsch Studentencorps zijn er nog om ons te helpen, die herinneringen levend te maken.

Laten wij eindigen met de leuze: Leve het Delftsch Studenten-Corps.

ADVERTENTIEN.

HEEREN AFSTUDEERENDEN!
laat uw Examenverslag typen
bij J. H. BÖHMER,

Bediende Microchemie en Metallographie: Oude Delft 71.

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr.

Binnenwatersloot 33 : DELFT : Koornmarkt 62.

Eerstdaags verschijnt Nummer 16 van
WALTMAN'S
Technisch Boekennieuws.

De reeds verschenen nummers 1—15
bevatten te samen **2417 titels** van
NIEUWE TECHNISCHE WERKEN.
Verder zijn uitgegeven twee nummers
in de serie „Vakliteratuur.”

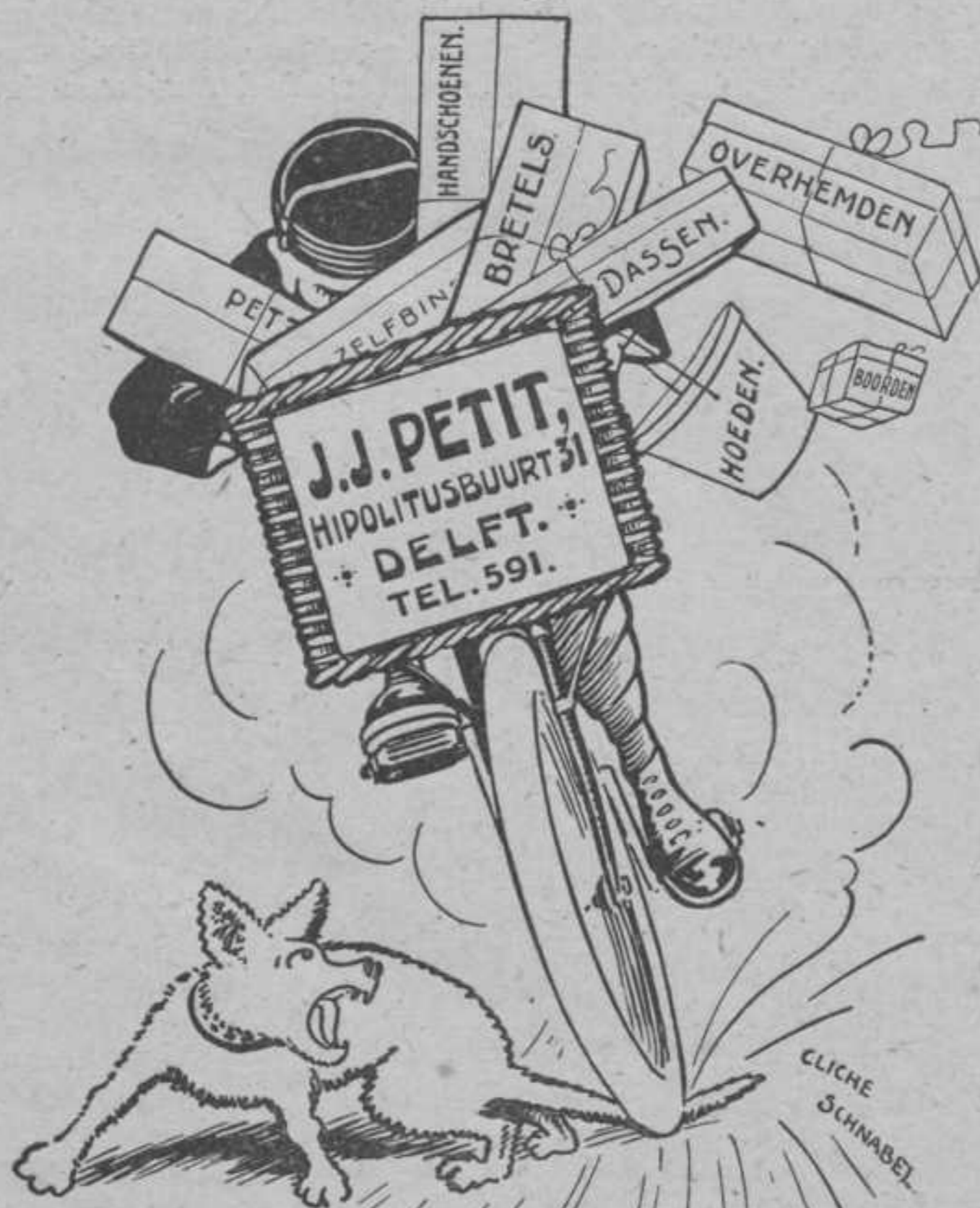
No. 1. Irrigatie met 38 titels.

No. 2. Bedrijfswetenschappen met 232 titels.

De toezending geschiedt op aanvrage
gratis en geregeld, mits adresverande-
ringen steeds worden opgegeven.

ONTVANGEN groote keuze

NOUVEAUTÉ'S.

Café-Restaurant „De Phoenix”
OUDE LANGENDIJK 13 - W. L. H. PENNING
SPECIAAL HUIS VOOR
PLATS DU JOUR EN DINERS
☒ 4 BILLARDS „TIS ME EDSO” ☒

„AU FIGARO”

G. KIELA ☒ KAPPER
Oude Delft 166. Telefoon 624
Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”

GROG VAN
B. A. M. ARAK

(zeer Oude Batavia-Arak)
de fijnste en meest verwarmende!

VAN HEDEN AF WEDER VERKRIJGBAAR
NASSI GORENG

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120
UITZENDING VAN DINERS

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergetekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,
Oude Delft 152. Telefoon 15.

Voorhanden bij de „Technische Boekhandel en
Drukkerij J. WALTMAN JR.”, Binnenwatersloot 33:

Compendium der Hoogere
Wiskunde,

door

Prof. SCHUH en Prof. RUTGERS.

Deel III.

Differentiaalrekening, Analytische Meetkunde van de
ruimte, Integraalrekening.

Prijs
f 9.90

Met 23 figuren in den tekst.

Prijs
f 9.90

Uit het voorwoord:

„Dit boek geeft een korte samenvatting van die onderdeelen
der Wiskunde en Mechanica, waarvan de kennis vereischt
wordt, hetzij op het Propaedeutisch-, resp. Candidaats-Examen
aan de Technische Hoogeschool, hetzij op een der examens
Wiskunde M. O.”, enz.